

BOSNA I HERCEGOVINA
OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
BROJ: 96 0 P 100842 22 P 3
Brčko, 28.02.2023.godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po sudiji Karamehić Selimu, u pravnoj stvari tužitelja Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, kojeg zastupa zakonski zastupnik Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, protiv tuženog S. S., sina ..., iz B., ul. ..., B., kojeg zastupa punomoćnik Oparnica Dragan, advokat iz Brčkog, radi sticanja bez osnova, v.s.p. 7.833,03 KM, nakon usmene i javne glavne rasprave, održane 28.02.2023. godine, u prisustvu zakonske zastupnice tužitelja i punomoćnika tuženog, donio je

P R E S U D U

I. ODBIJA SE u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„OBAVEZUJE SE tuženi S. S., sin ..., iz B., da tužitelju Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, isplati iznos od 7.833,03 KM na ime utrošene električne energije za period od 06.12.2011. godine do 22.05.2013. godine, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 06.12.2016. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od KM a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

II. OBAVEZUJE SE tužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 13.739,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Tužitelj Brčko distrikt Bosne i Hercegovine je, posredstvom zakonskog zastupnika, ovom sudu, 06.12.2016. godine, podnio tužbu protiv tuženog S. S., radi sticanja bez osnova, v.s.p. 36.038,60 KM. U tužbi je naveo da su 27.08.2008. godine tužitelj i tuženi zaključili Ugovor o zakupu poslovnog prostora, broj: 16-30-00.../08, kojim je tužitelj dao, a tuženi primio, u zakup poslovni prostor tužitelja, označen brojem: ..., koji se nalazi u B., ul. ..., ukupne površine ... m², te da su 05.08.2010. godine zaključili Aneks, broj: 22-01.1-00.../10 od 05.08.2010. godine, Ugovora o zakupu poslovnog prostora broj: 16-30-00.../08, od 27.08.2008. godine, kojim je produženo važenje Ugovora o zakupu poslovnog prostora broj: 16-30-00.../08, od 27.08.2008. godine, pod identičnim uslovima, s tim što je, za razliku od Ugovora, u Aneks Ugovora unesena odredba prema kojoj je tuženi obavezan da snosi troškove na ime komunalnih usluga (struja, voda, smeće i ostale usluge) kao i usluge tekućeg

održavanja prostorija. Tužitelj i tuženi su nakon proteka vremena na koji je predhodni Ugovor o zakupu zaključen, a nakon provedenog postupka javnog nadmetanja, 29.03.2011. godine zaključili novi Ugovor o zakupu poslovnog prostora, broj: 22-000.../11, od 19.03.2011. godine, kojim je u zakup tuženom tužitelj dao navedeni poslovni prostor, uz obavezu tuženog da plaća ugovorom određenu mjesečnu zakupninu, te snosi troškove komunalnih usluga (struja, voda, smeće i ostale usluge), kao i troškove tekućeg održavanja prostorija. Predmetni poslovni prostor se nalazi u sklopu zgrade ... i sve do 22.05.2013. godine električno brojilo, koje bi evidentiralo potrošnju električne energije za poslovni prostor koji je dat tuženom u zakup, nije bilo odvojeno posebno, nego je potrošnja električne energije za ... i za predmetni poslovni prostor evidentirana na jedno brojilo. Osim toga, za predmetni poslovni prostor do dana podnošenja ove tužbe nije odvojeno ni brojilo za potrošnju vode. Koristeći se takvim stanjem predmetnih brojila, tuženi je izbjegavao snositi troškove komunalnih usluga (struje i vode), koji su nastali i njegovim korištenjem poslovnog prostora kao zakupca i to: za struju za razdoblje od 27.08.2010. godine (Aneks ugovora) do 22.05.2013. godine (razdvajanje električnih brojila) i za vodu za razdoblje od 27.08.2010. godine (Aneks ugovora) do zaključno sa 31.12.2016. godine. Sve troškove za te komunalne usluge, odnosno za struju za razdoblje od 27.08.2010. godine do 22.05.2013. godine i za vodu za razdoblje od 27.08.2010. godine do 31.12.2016. godine, uredno je plaćao tužitelj. Tuženi je u više navrata od strane Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pozivan kako bi se riješio navedeni problem, pa je 07.06.2013. godine održan i sastanak između tadašnjeg v.d. direktora Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i tuženog, a radi pronalazjenja rješenja po pitanju vraćanja dijela sredstava koje je tužitelj platio i za tuženog, a na ime plaćanja računa za utrošak električne energije i vode trećem licu. Do dana podnošenja tužbe tuženi nije preduzeo nikakve radnje kojim bi vratio dio sredstava na ime plaćenih računa za utrošak električne energije i vode, praktično neplaćanjem dijela računa (troškova) na ime komunalnih usluga za električnu energiju i vodu, koje je tužitelj uredno plaćao trećem licu, tuženi je neosnovano stekao imovinsku korist bez pravnog osnova. Imajući u vidu dosadašnji prosjek potrošnje električne energije tuženog nakon zaključenja Aneksa ugovora o zakupu od 26.08.2010. godine, te činjenicu da bi bilo pravično da tužitelj i tuženi dijele iznose računa za potrošnju električne energije i vode, tužilac od tuženog potražuje ukupan iznos od 36.038,60 KM i to na ime naknade dijela plaćenih računa za potrošnju električne energije i za potrošnju vode, pa predlaže da sud, nakon provedenog postupka, donese presudu kojom bi obavezao tuženog da tužitelju naknadi iznos od 36.038,60 KM (za utrošenu električnu energiju i vodu) sa zakonskom zateznom kamatom kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka.

Tokom postupka, a nakon obavljenog vještačenja od strane stalnog sudskog vještaka ekonomske struke, tužitelj je svojim podneskom od 18.12.2017. godine, kao i na ročištu za glavnu raspravu, održanom 08.02.2018. godine, konačno precizirao tužbeni zahtjev na iznos od 32.156,61 KM i to na ime utrošene električne energije iznos od 21.817,49 KM i na ime utrošene vode iznos od 10.339,12 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom. Naknadu troškova, parničnog postupak je i dalje tražio.

U odgovoru na tužbu tuženi S. S. je, posredstvom punomoćnika, istakao da tužbeni zahtjev tužitelja osporava u cijelosti, jer smatra da tužitelj u tužbi ne navodi nekoliko odlučnih činjenica koje tužbeni zahtjev čine neosnovanim. Naime, da bi tuženi, u razdoblju na koji se odnosi tužbeni zahtjev, mogao izmirivati obaveze po osnovu utrošene vode i struje tuženom je morala biti fakturisana sporna potrošnja u onom obimu koji bi se odnosio isključivo na potrošnju lokala u kojem tuženi obavlja djelatnost, međutim tužitelj tuženog nije evidentirao kao potrošača kod davaoca komunalnih usluga, niti mu je ispostavljao sopstveni obračun za

plaćanje spornih komunalnih usluga, koje bi ovaj prethodno platio. U tužbi tužitelj navodi da je 22.05.2013. godine razdvojeno elektro brojilo za poslovni prostor, koji u zakupu drži tuženi i da od tada tuženi uredno izmiruje obaveze koje mu se fakturišu po osnovu utrošene električne energije, međutim prije 22.05.2013. godine tuženom niti je fakturisana utrošena električna energija niti je vršen pouzdan obračun potrošnje električne energije za poslovni prostor koji je držao u posjedu po osnovu zakupa. Tužitelj nije naveo ni jedan opravdan razlog zbog kojeg prije 22.05.2013. godine nije postavljeno posebno brojilo za poslovni prostor koji u zakupu drži tuženi, a isto važi i za potrošnju vode, jer prema navodima tužbe, do dana podnošenja tužbe nije postavljeno odvojeno brojilo za vodu (iako se ne navodi ni jedan razlog zbog čega to tužitelj kao vlasnik poslovnog prostora nije učinio). Nadalje ističe da iz tužbe jasno proizilazi da je za razdoblje obuhvaćen tužbenim zahtjevom (odvojeno za struju i vodu) vršen obračun potrošnje električne energije i vode za objekat ... zajedno sa poslovnim prostorom koji tuženi drži u zakupu, ali tužba ne razjašnjava da li se iznos naveden u tužbenom petitu odnosi na ukupnu potrošnju ... sa poslovnim prostorom čiji je zakupac tuženi, ili samo na navedeni poslovni prostor, a ako se odnosi samo na navedeni poslovni prostor, na osnovu koje metodologije je utvrđen iznos naveden u samom zahtjevu, kao i koliko od navedenog iznosa se odnosi na potrošnju vode, a koliko na potrošnju struje. Bez ovog posljednjeg raščlanjivanja iznosa iz tužbenog zahtjeva nije moguće adekvatno ni osporavati tužbeni zahtjev tužitelja, budući da je isti neuredan, odnosno nije jasno na šta se konkretno odnosi i proizvoljno je opredjeljen. Ukoliko iznos iz petita tužbe predstavlja zbir potrošnje električne energije i vode prostorija ... i poslovnog prostora čiji je zakupac tuženi, tada je jasno da tuženi ne može dugovati taj iznos, zbog čega tuženi, pored osnova prigovara i visini postavljenog tužbenog zahtjeva. Tuženi je u spornom razdoblju u poslovnom prostoru imao svega nekoliko manjih potrošača električne energije, koji objektivno nisu mogli uzrokovati potrošnju koja bi po obimu odgovarala iznosu koji se tužbom potražuje, pa s tim u vezi tuženi prigovara predloženom dokazu vještačenjem po vještaku ekonomske struke, jer navedeni vještak ne može utvrditi u kojem obimu i odgovarajućem novčanom iznosu je vršena potrošnja električne energije i vode u poslovnom prostoru čiji je posjednik bio tuženi u razdoblju navedenom u tužbi, jer tuženi ne može biti odgovoran za bilo koju drugu potrošnju, izuzev one nastale u poslovnom prostoru čiji je zakupac. Zbog svega toga predlaže da sud, nakon provedenog postupka, precizirani tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odbije kao neosnovan, te da obaveže tužitelja da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka.

Presudom, broj: 96 0 P 100842 16 P, od 08.02.2018. godine, te Rješenjem o ispravci Presude, broj: 96 0 P 100842 16 P, od 01.03.2018. godine, Rješenjem o ispravci Presude, broj: 96 0 P 100482 16 P, od 10.05.2018. godine i Rješenjem o ispravci i dopuni Presude, broj: 96 0 P 100842 16 P, od 25.06.2018. godine, Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je obavezao tuženog da tužitelju naknadi iznos od 19.052,51 KM (za utrošenu električnu energiju i vodu), sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 06.12.2016. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, dok je sa viškom tužbenog zahtjeva tužitelja odbio. Protiv ove Presude žalbu je blagovremeno izjavio tuženi, pa je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon razmatranja te žalbe, usvojio žalbu tuženog i Presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj: 96 0 P 100842 16 P, od 08.02.2018. godine, Rješenje o ispravci Presude od 01.03.2018. godine, Rješenje o ispravci Presude od 10.05.2018. godine, a time i Rješenje o ispravci dopune Presude od 25.06.2018. godine, ukinuo, te predmet vratio prvostepenom sud na ponovno suđenje.

U ponovnom suđenju, tužitelj je, posredstvom zakonskog zastupnika, naveo da ostaje kod ponesene tužbe i svih navoda iznesenih u predhodnom postupku, te je predložio da sud u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, kojeg je precizirao podneskom od 27.12.2021. godine, te svojom presudom obaveže tuženog da tužitelju na ime sticanja bez osnova isplati

ukupan iznos od 14.412,47 KM, a što obuhvata iznos od 7.833,03 KM na ime utrošene električne energije za razdoblje od 06.12.2011. godine do 22.05.2013. godine, i iznos od 6.579,44 KM na ime utroška vode za razdoblje od 06.12.2011. godine do 30.04.2014. godine, sve sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 06.12.2016. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate. Naknadu troškova parničnog postupka je tražio.

U ponovnom suđenju, punomoćnik tuženog je naveo da ostaje kod odgovora na tužbu i svih navoda i prigovora iznesenih u predhodnom postupku, pa kako smatra da tužitelj nije dokazao osnovanost svog tužbenog zahtjeva, a nije dokazao ni osnovanost preciziranog tužbenog zahtjeva iz podneska od 27.12.2021. godine, to je predložio da sud precizirani tužbeni zahtjev odbije u cijelosti kao neosnovan. Naknadu troškova parničnog postupka je tražio.

Presudom, broj: 96 0 P 100842 18 P 2, od 27.12.2021.godine, Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja. Na tu presudu blagovremeno se žalio tužitelj, a Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je, nakon razmatranja navoda iz te žalbe, svojom presudom, broj: 96 0 P 100842 22 Gž 2, od 05.08.2022. godine, žalbu tužitelja djelimično usvojio, te presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj: 96 0 P 100842 18 P 2, od 27.12.2021. godine, potvrdio u dijelu stava I izreke presude, kojim je odbijen zahtjev tužitelja da mu tuženi isplati na ime sticanja bez osnova iznos od 6.579,44 KM, za utrošenu vodu u razdoblju od 06.12.2011. godine do 30.04.2014. godine, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 06.12.2016. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate, dok je navedenu presudu u dijelu stava I izreke kojom je odbijen zahtjev tužitelja da mu tuženi na ime sticanja bez osnova isplati iznos od 7.833,03 KM, za utrošenu električnu energiju u razdoblju od 06.12.2011.godine do 22.05.2013. godine i u dijelu o troškovima postupka, kao i u stavu II izreke presude kojim je tužitelj obavezan da tuženom naknadi troškove postupka od 12.779,00 KM, ukinuo i u tom dijelu presuda vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje, uz odgovarajuće upute.

U ponovnom suđenju, tužitelj je, posredstvom zakonskog zastupnika, naveo da ostaje kod ponesene tužbe i svih navoda iznesenih u predhodnom postupku, te je predložio da sud u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, kojeg je precizirao podneskom od 06.10.2022. godine, te svojom presudom obaveže tuženog da tužitelju isplati iznos od 7.833,03 KM, na ime utrošene električne energije za period od 06.12.2011. godine do 22.05.2013. godine, sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 06.12.2016. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate. Naknadu troškova parničnog postupka je tražio.

U ponovnom suđenju, punomoćnik tuženog je naveo da ostaje kod odgovora na tužbu i svih navoda i prigovora iznesenih u prethodnom postupku, pa kako smatra da tužitelj nije dokazao osnovanost svog preciziranog tužbenog zahtjeva iz podneska od 06.10.2022. godine, to je predložio da sud precizirani tužbeni zahtjev odbije u cijelosti kao neosnovan. Naknadu troškova parničnog postupka je tražio.

Tokom dokaznom postupku izvedeni su slijedeći dokazi: saslušanje tuženog S. S. kao parnične stranke, saslušanje vještaka elektrotehničke struke Arsenić Drage, preslušavanje tonskih zapisa ročišta održanih: 28.08.2017. godine, 08.02.2018. godine, 03.09.2020. godine i 01.12.2020. godine, na kome su saslušani: tuženi S. S., svjedoci S. S.1 i R. S. A., vještak ekonomske struke Vidaković Sandra i vještak elektrotehničke struke Arsenić Drago i čitanje dokumentacije priložene u spis i to: Ugovora o zakupu poslovnog prostora, broj: 16-30-

00.../08, od 27.08.2008. godine, Anexa, broj akta: 16-0234.../10, od 05.08.2010. godine, zaključenog 26.08.2010.godine, Ugovora o zakupu poslovnog prostora, broj: 16-30-006.../08, od 27.08.2008. godine, Ugovora o zakupu poslovnog prostora, broj: 22-000.../11, od 29.03.2011. godine, Obavještenja, broj: 48-00.../13, od 03.06.2013. godine, Zapisnika sačinjenog 07.06.2013. godine, Dopisa Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjeljenje za stručne i administrativne poslove, broj: 02-13-008735/09, od 23.03.2009.godine, Dopisa Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjeljenje za stručne i administrativne poslove, broj: 02-13-008735/09-1, od 11.05.2009. godine, Zapisnika o uvođenju u posjed od 27.08.2008. godine, Zapisnika o uvođenju u posjed od 06.04.2011. godine, Dopisa Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj: 16-13-008863/09, od 09.09.2009. godine, Dopisa Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjeljenje za stručne i administrativne poslove, broj predmeta: 48-001011/13, broj akta: 02-0044AR-0001/13, od 12.04.2013.godine, Dopisa Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjeljenje za stručne i administrativne poslove, broj: 48-001011/13, broj akta: 02-0044AR-0004/13, od 23.05.2013.godine, Dopisa Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjeljenje za stručne i administrativne poslove, broj: 48-001011/13, broj akta: 02-0044AR-0005/13, od 30.05.2013.godine, Dopisa Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, broj predmeta: 48-001391/13, broj akta: 16-0335SS-003/13, od 05.06.2013.godine, Dopisa JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, broj predmeta: 02.06/2-00314/15, broj akta: 02.06/2-22-LJC-003, od 14.01.2015. godine, u čijem prilogu je kartica kupca-izvještaj, za razdoblje 02.02.2008godine -14.01.2015. godine, usluga: samo voda, na sedam stranica, Dopisa Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Odjeljenje za stručne i administrativne poslove, broj predmeta: 13-000096/15, broj akta: 02-1145SB-0005/17, od 19.04.2017.godine, Analitičke kartice od 06.04.2017.godine, sve poslovne godine, na šest stranica, Kartice kupca-izvještaj, od 06.04.2017.godine, za razdoblje 30.04.2014-06.04.2017. godine, Nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka ekonomske struke Vidaković Sandre, od 16.10.2017. godine i Nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka elektrotehničke struke Arsenić Drage, od 16.10.2020.godine.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, pojedinačno i u međusobnoj vezi, sud je odlučio kao u izreci presude, a iz slijedećih razloga:

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u nastavku teksta: tužitelj), koji je konačno opredijeljen podneskom od 06.10.2022. godine, da mu tuženi na ime utrošene električne energije za period od 06.12.2011. godine do 22.05.2013. godine, isplati iznos od 7.833,03 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

Zahtjevu tužitelja tuženi S. S. (u nastavku teksta: tuženi) se suprotstavio navodima da predmetni poslovni prostor nije imao odvojeno brojilo za potrošnju električne energije do 22.05.2013. godine, a da je do tada postojalo samo jedno mjerno mjesto za potrošnju električne energije za objekat ... Ne spori da postoji njegova obaveza, ali osporava visinu potraživanja tužitelja navodeći da u spornom razdoblju, koje je obuhvaćeno tužbenim zahtjevom, niti je imao vlastito brojilo kojim bi se moglo utvrditi koju količinu električne energije je potrošio poslovni prostor kojeg tuženi drži u zakupu, niti je ikada dobio jasan i tačan iznos svog duga odnosno nikada nije dobio račun (fakturu) u spornom razdoblju iz koga bi se vidjelo koliko iznosi njegova obaveza, odnosno dug po osnovu plaćanja komunalnih usluga. Smatra da tužitelj nije dokazao ni osnov, ni visinu tužbenog zahtjeva, te je predložio da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan.

Na osnovu svih izvedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, sud je utvrdio da su tužitelj i tuženi 27.08.2008. godine zaključili Ugovor o zakupu poslovnog prostora, broj: 16-30-00.../08, od 27.08.2008. godine, kojim je tužitelj (kao vlasnik poslovnog prostora) tuženom dao u zakup poslovni prostor označen brojem ..., koji se nalazi u B., na adresi ulica ..., ukupne površine 80 m²; da su tužitelj i tuženi 05.08.2010. godine zaključili Aneks ugovora o zakupu poslovnog prostora, broj: 16-30-00.../08, od 27.08.2008.godine, broj: 22-01.1-00.../10, od 05.08.2010.godine, kojim je produžen rok važenja Ugovora o zakupu, broj: 16-30-00.../08, od 27.08.2008. godine i kojim je tuženi obavezan da snosi troškove komunalnih usluga (električna energija, voda, smeće i druge usluge), kao i troškove tekućeg održavanja poslovnog prostora; da su 29.03.2011. godine tužitelj i tuženi zaključili novi Ugovor o zakupu poslovnog prostora, broj: 22-000.../11, od 19.03.2011.godine, kojim je tužitelj dao tuženom u zakup navedeni poslovni prostor, uz obavezu da tuženi plaća ugovorom određenu mjesečnu zakupninu, kao i troškove komunalnih usluga (električna energija, voda, smeće i ostale usluge), kao i troškove tekućeg održavanja poslovnog prostora; da do 22.05.2013.godine nije postojalo odvojeno brojilo za utrošak električne energije poslovnog prostora ..., već je postojalo samo jedno brojilo za cijeli objekat ...; da je iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke utvrđeno da je ukupna potrošnja električne energije za razdoblje od 27.08.2010. godine do 22.05.2013. godine iznosila 21.817,49 KM, (utvrđeno na osnovu prosječnog utroška električne energije iz razdoblja nakon ugradnje električnog brojila za poslovni prostor).

Po ocjeni suda, tužitelj nije pružio ni jedan valjan i uvjerljiv dokaz kojim potvrđuje svoje navode da je tuženi dužan isplatiti iznos od 7.883,03 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, na ime sticanja bez osnova, odnosno na ime povrata novčanih sredstava koja je tužitelj u ime tuženog platio za izvršene komunalne usluge isporuke električne energije (7.833,03 KM u razdoblju od 06.12.2011. godine do 22.05.2013. godine). Stoga sud i nalazi da tužitelj nije dokazao da je tuženi, u skladu sa članom 262. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima (u nastavku teksta: ZOO) dužan ispuniti svoju obavezu prema tužitelju po osnovu sticanja bez osnova (član 210. ZOO propisuje da sticanje bez osnova postoji u situaciji kada je neki dio imovine jednog lica na bilo koji način prešao u imovinu nekog drugog lica a taj prelaz nema osnova u pravnom poslu ili zakonu).

Naime, stranke u obligaciono-pravnom odnosu su dužne da se pridržavaju načela savjesnosti i poštenja (član 12. ZOO), načela jednake vrijednosti davanja (član 15. ZOO), načela dužnosti ispunjenja obaveze (član 17. ZOO) i načela ponašanja u izvršavanju obaveza i ostvarivanju prava (član 18. stav (2) ZOO - strana u obligaciono-pravnom odnosu dužna je da u izvršavanju obaveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupa sa povećanom pažnjom, prema pravilima struke i prema običajima (sa pažnjom dobrog stručnjaka). U ovom konkretnom slučaju, sud je zaključio da tužitelj nije poštovao navedena načela.

Tužitelj je bio u obavezi da dokaže da je jasno, nesumnjivo i objektivno utvrđena obaveza tuženog na plaćanje novčane naknade za izvršenu uslugu isporuke električne energije za potrebe poslovnog prostora kojeg tuženi drži u zakupu, odnosno visina duga tuženog po osnovu sticanja bez osnova. Po ocjeni suda, postoji obaveza tuženog da snosi te troškove izvršenih komunalnih usluga, to ni sam tuženi ne spori, ali je sporno koja je visina te obaveze, odnosno koliko je tuženi bio u obavezi da plati na ime utrošene električne energije, odnosno po osnovu sticanja bez osnova.

A iz izvedenih dokaza proističe da je između tužitelja i tuženog zaključen Ugovor o zakupu poslovnog prostora 2008. godine i da u tom Ugovoru o zakupu poslovnog prostora

nije postojala ugovorena obaveza tuženog da snosi troškove na ime komunalnih usluga. Tek Aneksom Ugovora o zakupu poslovnog prostora, koji je zaključen 05.08.2010. godine, odnosno nakon dvije godine od zaključenja Ugovora o zakupu poslovnog prostora, ugovara se ta obaveza tuženog da snosi troškove na ime komunalnih usluga, a novi Ugovor o zakupu tužitelj i tuženi zaključuju 29.03.2011. godine u tom Ugovoru takođe postoji obaveza snošenja troškova komunalnih usluga (član 5. Ugovora od 29.03.2011.godine). Iz svih priloženih materijalnih dokaza (Ugovori, dopisi Kancelarije za upravljanje javnom imovinom i Odjeljenja za stručne i administrativne poslove Vlade Brčko distrikta BiH, priložene analitičke kartice) proističe da je od 27.08.2008. godine, kada su tužitelj i tuženi zaključili prvi Ugovor o zakupu poslovnog prostora pa sve do 22.05.2013. godine, u objektu u kome se nalazi i poslovni prostor kojeg u zakupu drži tuženi, postojalo jedno brojilo za električnu energiju koje je tek 22.05.2013. godine razdvojeno, a do tada je obveznik plaćanja naknade za isporuku električne energije bilo Odjeljenje za stručne i administrativne poslove. Tek od 22.05.2013. godine tuženi počinje dobijati račune (fakture) na svoje ime po osnovu duga za isporučenu električnu energiju. Priložene analitičke kartice ne predstavljaju valjan dokaz o visini duga tuženog odnosno visini obaveze tuženog prema tužitelju, jer u njima nema jasno i objektivno naznačeno koliko iznosi obaveza tuženog, a koliko obaveza Odjeljenja za stručne i administrativne poslove. Iz dopisa Odjeljenja za stručne i administrativne poslove i Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, priloženih u spis, proističe da je, počev od 27.08.2008. godine, tužitelj tuženom u zakup dao navedeni poslovni prostor ali da, kao zakupodavac, nije do kraja postupao u skladu sa članom 18. ZOO, jer sve do 22.05.2013. godine, odnosno 30.04.2014. godine, nije u potpunosti ispunio svoju obavezu zakupodavca i zakupcu (tuženom) obezbijedio uslove da se objektivno i precizno utvrdi potrošnja i električne energije. Takođe ni jedan od dokaza priloženih u spisu, pa ni nalazi vještaka ekonomske i elektrotehničke struke, ne sadrži jasno i precizno određenje visine novčane obaveze tuženog za pružene komunalne usluge.

Iz nalaza stalnog sudskog vještaka elektrotehničke struke Arsenić Drage, proističe da je količinu utrošene električne energije, odnosno visinu novčane naknade za isporučenu električnu energiju, vještak ustanovio na osnovu obrađenih, dostupnih i pretpostavljenih (procijenjenih) podataka, a na osnovu sklopljenog Ugovora o isporuci električne energije iz 2013. godine, pri čemu nije imao na raspolaganju podatke o površini poslovnog prostora, te količini, snazi i potrošnji električne energije i uređaja koje je tuženi koristio u poslovnom prostoru uz pomoć električne energije u razdoblju koje je obuhvaćeno preciziranim tužbenim zahtjevom. I sam vještak, u svom usmenom obrazloženju, navodi da je svoje vještačenje zasnovao na pretpostavkama i procjenama, a prema podacima o potrošnji električne energije iz razdoblja koje nastupilo nakon što je postavljeno zasebno brojilo električne enegije za poslovni prostor čiji je zakupac tuženi, a ne na objektivnim, jasnim i preciznim podacima o potrošnji električne energije u razdoblju koje je obuhvaćeno preciziranim tužbenim zahtjevom. U toku postupka, postupajući u skladu sa uputama Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sud je saslušao vještaka elektrotehničke struke, koji je ponovno naveo da je vještačenje uradio bez izlaska na teren, jer je ustanovio da je lokal izmijenjen u odnosu na sporno razdoblje, obuhvaćeno preciziranim tužbenim zahtjevom. Tražio je podatke od knjigovodstveno-računovodstvenog servisa, koji je bio zadužen za vođenje evidencije opreme u lokalu, vlasništvo tuženog, ali je dobio odgovor da te podatke ne može dobiti jer u tom spornom razdoblju nije vođena knjigovodstvena evidencija. Zbog svega toga je svoj nalaz i mišljenje i sačinio na bazi procjene, odnosno na osnovu podataka o opremi koja je u toku postupka nabrojana i na bazi procjene snage električnih aparata. Ono što je njega ograničavalo u sačinjavanju nalaza i mišljenja su činjenice da nije imao podatke o kojim uređajima se radi i koji uređaji su korišteni u spornom razdoblju a pogotovu nije bilo električnog brojlila da bi se

moglo precizno, jasno i egzaktno izračunati kolika je bila potrošnja električne energije u spornom razdoblju, obuhvaćenog preciziranim tužbenim zahtjevom. Ustanovio je da je u spornom razdoblju postojalo samo jedno brojilo za kontrolu utroška električne energije za cijeli objekat ..., a zakupodavac, u ovom slučaju tužitelj, je morao izvršiti rekonstrukciju električnih instalacija i postaviti brojila za svakog korisnika poslovnog prostora u ... Kako to nije učinjeno, to je svoje vještačenje i morao zasnovati na podacima do kojih je došao u toku postupka. Ne spori da je potrebno plaćati naknadu za utrošenu električnu energiju, ali to može uraditi tek na osnovu objektivno utvrđenih podataka o količini potrošene električne energije.

I vještak ekonomske struke Vidaković Sandra takođe navodi da je prosječnu potrošnju električne energije utvrdila na osnovu računa koje je tuženi plaćao od trenutka kada su razdvojeni voda i električna energija i kada su stavljeni posebni satovi za mjerenje i na drugi način se to i nije moglo utvrditi, jer prije toga nisu postojali razdvojeni satovi za vodu i električnu energiju.

Znači, oba vještaka u svojim nalazima potvrđuju da do trenutka kada su postavljena posebna brojila samo za poslovni prostor kojeg u zakupu drži tuženi (22.05.2013. godine brojilo za električnu energiju), tuženi nije imao svoje brojilo (sat), na svoje ime do tada nije dobijao račune (fakture) za izvršene usluge isporuke električne energije, te ni jedan od tih vještaka nije naveo da je utvrdio tačnu visinu obaveze tuženog po osnovu plaćanja novčane naknade za isporučenu električnu energiju u razdoblju koje je obuhvaćeno preciziranim tužbenim zahtjevom. A iz iskaza oba vještaka, pogotovo vještaka ekonomske struke, proističe da je tuženi, nakon što je postavljeno brojilo (sat) i na taj način omogućeno tačno, jasno i precizno utvrđivanje potrošnje električne energije u lokalu, vlasništvo tuženog, uredno primao račune o potrošenoj električnoj energiji i te račune u cijelosti i blagovremeno izmirivao, što, po ocjeni suda, ukazuje da tuženi nije izbjegavao izmiriti svoje obaveze, a to je činio tek nakon što se jasno, precizno i nesumnjivo utvrdi visina njegove obaveze. Sud smatra da ove činjenice ukazuju na to da organi tužitelja u vrijeme sačinjavanja prvog Ugovora o zakupu poslovnog prostora sa tuženim, pa i kasnije, tokom ovog postupka, nisu bili jasni i precizni u određivanju visine obaveze tuženog. Jer niti je obezbijedena mogućnost da se precizno i objektivno utvrdi obaveza tuženog za plaćanje komunalnih usluga (nisu postavljena brojila niti dostavljani račune na ime tuženog sa jasno i precizno utvrđenim iznosom novčane obaveze), niti je tužitelj, tokom ovog postupka, bio uvjerljiv kada je u pitanju visina tužbenog zahtjeva, pošto je tokom ovog postupka visinu svog potraživanja mijenjao (u tužbi od 06.12.2016. godine tužbeni zahtjev je glasio na iznos od 36.038,60 KM, da bi, tokom postupka, pet puta mijenjao visinu tužbenog zahtjeva, te konačno, podneskom od 06.10.2022. godine, precizirao tužbeni zahtjev na iznos od 7.833,03 KM), što, po mišljenju suda, ukazuje na činjenicu da tužitelj nije raspolagao objektivnim, potpunim i preciznim podacima o visini obaveze tuženog.

Kako, u konkretnom slučaju, tužitelj nije dokazao činjenice iz tužbe, odnosno nije dokazao osnovanost svog preciziranog tužbenog zahtjeva od 06.10.2022. godine, to je sud, na osnovu člana 300. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj: 28/18 i 6/21), a u vezi sa članom 12,15, 17, 18, 210. i 262. ZOO i odlučio kao u izreci ove presude, te precizirani tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odbio kao neosnovan.

Odluka o naknadi troškova parničnog postupka tuženom donesena je na osnovu članova 120 i 130 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH i Advokatske tarife Republike Srpske iz 2005. godine koja je u upotrebi pred ovim sudom i odnosi se na naknadu

troškova: sastava odgovora na tužbu, sa vrijednošću spora 36.038,60 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, sastava podneska od 25.04.2017.godine, sa vrijednošću spora 31.078,49 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, sastava žalbe na presudu od 27.03.2018.godine sa vrijednošću spora 31.078,49 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 1.053,00 KM, sastava dvije žalbe na dva rješenja (03.04.2018.godine i 30.05.2018.godine), sa vrijednošću spora 31.078,49 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 1.800,00 KM, sudske takse na ime žalbe na presudu u iznosu od 400,00 KM, sudske takse na dvije žalbe protiv rješenja u iznosu od 400,00 KM, pristupa punomoćnika tuženog na pripremno ročište održano 06.04.2017. godine, sa vrijednošću spora 36.038,60 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, pristupa punomoćnika tuženog na pripremno ročište održano 08.05.2017. godine, sa vrijednošću spora 31.078,49 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, pristupa punomoćnika tuženog na dva odložena ročišta za glavnu raspravu (27.06.2017.godine i 31.10.2017.godine), sa vrijednošću spora 31.078,49 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, pristupa punomoćnika tuženog na jedno ročište za glavnu raspravu (28.08.2017.godine), sa vrijednošću spora 31.078,49 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, pristupa punomoćnika tuženog na jedno ročište za glavnu raspravu (08.02.2018.godine), sa vrijednošću spora 32.156,61 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 702,00 KM, pristupa punomoćnika tuženog na dva pripremna ročišta (11.03.2020.godine i 08.07.2020.godine), sa vrijednošću spora 29.052,51 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 1.123,20 KM, pristupa punomoćnika tuženog na jedno odloženo ročište za glavnu raspravu (28.10.2020.godine), sa vrijednošću spora 29.052,51 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 280,80 KM, pristupa punomoćnika tuženog na pet ročišta za glavnu raspravu (01.12.2020.godine, 04.10.2021.godine, 2.11.2021.godine, 23.12.2021.godine i 27.12.2021.godine), sa vrijednošću spora 14.412,47 KM, zajedno sa PDV (17%), u iznosu od 2.808,00 KM i pristupa punomoćnika tuženog na tri ročišta za glavnu raspravu (06.10.2022.godine, 02.02.2023.godine i 28.02.2023.godine), sa vrijednošću spora 7.833,03 KM, u iznosu od 960,00 KM, odnosno ukupno 13.739,00 KM, pa je sud i obavezao tužitelja da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u tom iznosu.

S u d i j a

Selim Karamehić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta BiH u roku od 30 dana, računajući od dana dostavljanja, a posredstvom ovog suda.